

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10CoCsp/21/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124437097
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:6124437097.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Mareka Košča, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžová 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, XXX XX C. D., o zaplatení 1 399,33 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 7Csp/5/2025-117 zo dňa 05.08.2025 takto jednodhlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti výroku II., ktorým žalobu na prevyšujúcej časti zamietol, ako aj vo výroku o náhrade trov konania (III.).

Žalobca j e p o v i n n ý nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. V dôvodoch napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 3.6.2021 uzatvoril so žalovanou na diaľku úverovú zmluvu, na základe ktorej poskytol žalovanej peňažné prostriedky vo výške 3.100,- eur. Zmluva bola uzatvorená elektronicky prostredníctvom Internet Banking. Žalovaná sa poskytnutý úver a úroky zaviazala splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver s príslušenstvom bola povinná zaplatiť do 15.5.2026. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaná prestala uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas, čím porušila svoje zmluvné povinnosti. Žalobca preto na základe výzvy na predčasné splatenie úveru rozhodol o predčasnej splatnosti úveru dňa 17.10.2024 v zmysle § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, v súlade s úverovou zmluvou a obchodnými podmienkami pre úvery občanom, a to po zaslaní upozornenia na omeškanie a možnosť predčasného zosplatnenia opakovaným upozornením zo dňa 14.8.2024, v ktorom žalobca upozornil žalovanú, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy uplatní svoje právo vyplývajúce z § 565 Občianskeho zákonníka, vyhlási predčasnú splatnosť úveru a požiada žalovanú o zaplatenie celej pohľadávky vyplývajúcej z úverovej zmluvy. Výzva na predčasné splatenie úveru a opakované upozornenie sa dostali do dispozičnej sféry žalovanej, pričom k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru došlo pre neuhradenie splátky, ktorej splatnosť nastala dňa 15.7.2024. Žalovaná z poskytnutého úveru vo výške 3.100,- eur do dňa zosplatnenia uhradila na istinu sumu 1.730,67 eur, na základe čoho dlžná suma istiny ku dňu zosplatnenia predstavovala sumu 1.369,33 eur. Po zosplatnení žalovaná neuhradila žiadnu splátku. Žalobca si uplatňuje aj úrok z omeškania ku dňu zosplatnenia úveru vo výške 1,69 eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru do zaplatenia a zmluvný úrok do konečnej splatnosti úveru vo výške 139,93 eur, vypočítaný ako rozdiel celkovej čiastky úveru podľa zmluvy 4.092,20 eur, poskytnutej istine 3.100,- eur, poplatku za poskytnutie úveru 155,- eur a úroku zaplateného žalovanou vo výške 697,27 eur (4.092,20 eur - 3.100,- eur - 155,- eur - 697,27 eur = 139,93 eur). V súvislosti s uplatneným nárokom na zmluvný úrok žalobca poukázal na početnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pričom k možnosti kumulácie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatnení bližšie poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn.

5Cdo/42/2020 zo 16. júna 2020 a sp. zn. 3Cdo/113/2019 z 29. júna 2020. Z dôvodu omeškania žalovanej s úhradou splátok úveru si žalobca v súlade s čl. 1 bod 1.2 zmluvy uplatňuje aj zmluvnú pokutu spolu vo výške 30,- eur za porušenie povinnosti žalovanej uhrádzať splátky úveru včas a riadne, a to zmluvnú pokutu za omeškanie splátky vo výške 15,- eur a zmluvnú pokutu za omeškanie splátky po upozornení vo výške 15,- eur (§ 544 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka).

2. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 397 Obchodného zákona a § 1 ods. 2 písm. a), b), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. b), § 7 ods. 1, 2, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 9, § 54a Občianskeho zákonníka.

3. Na základe zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie uviedol, že žalobcom predloženú zmluvu súd posúdil v zmysle ustanovení zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a dospel k záveru, že táto úverová zmluva spĺňa náležitosti spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sú vymedzené v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Predmetnú zmluvu uzatváral žalobca ako dodávateľ a žalovaná ako spotrebiteľka, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah úverových podmienok bol daný žalobcom bez možnosti žalovanej privodiť akúkoľvek zmenu, preto predmetný právny vzťah súd posúdil i podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na skutočnosť, že v právnom vzťahu založenom uvedenou zmluvou vystupovala žalovaná ako spotrebiteľka a žalobca mal postavenie dodávateľa, keďže pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako podnikateľ, ktorý koná v rámci svojej podnikateľskej činnosti, má uvedená zmluva spotrebiteľský charakter. V posudzovanom prípade ide zároveň o tzv. formulárovú zmluvu, ktorá bola uzatváraná vo viacerých prípadoch a spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom ovplyvniť nemohol.

4. Keďže súd prvej inštancie zmluvu uzatvorenú so žalovanou posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu, prioritne posudzoval premlčanie uplatnenej pohľadávky, sledujúc splnenie predpokladov podľa § 54a Občianskeho zákonníka. V posudzovanom prípade došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti, ktorej zákonné podmienky v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka súd považuje za splnené, pre neuhradenie splátky splatnej dňa 15.7.2024. Žaloba bola podaná dňa 21.11.2024, teda pred uplynutím premlčacej doby, nárok bol uplatnený včas a pohľadávka nie je premlčaná ani čiastočne.

5. Súd prvej inštancie ďalej skúmal spotrebiteľskú zmluvu aj s ohľadom na to, či obsahuje všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch účinným v čase jej uzavretia. Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať aj celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (§ 9 ods. 2 písm. e) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch). Zo zmluvy o úvere vyplýva, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 3.100,- eur, pričom žalovaná bola zároveň povinná zaplatiť v deň čerpania úveru, najneskôr do 3.7.2021, aj poplatok za poskytnutie úveru vo výške 155,- eur. Ak bola na účet žalovanej pripísaná suma úveru a vzápätí z nej žalobca zinkasoval sumu poplatku 155,- eur, možno konštatovať, že žalovaná reálne nedisponovala istinou úveru 3.100,- eur, ale sumou 2.945,- eur. Za tejto situácie považuje súd za preukázané, že ak v zmluve bola výška poskytnutého úveru uvedená v sume 3.100,- eur, nebola uvedená správne. Keďže zmluva o úvere (pôžičke) je reálnym kontraktom, viažucim sa na odovzdanie požičanej sumy, v prejednávacom prípade nastal rozpor medzi zmluvným dojednaním o úvere vo výške 3.100,- eur a skutočne poskytnutou sumou úveru vo výške 2.945,- eur, po odrátaní poplatku za poskytnutie úveru vo výške 155,- eur.

6. V dôsledku navýšenia celkovej výšky úveru o poplatok za poskytnutie úveru možno tiež usudzovať, že nemôže byť správne vypočítaná ani výška RPMN. Dôsledkom neoprávneného zahrnutia poplatku za poskytnutie úveru, ktorý predstavuje celkový náklad úveru pre spotrebiteľa, do celkovej výšky úveru, bude podhodnotenie RPMN, keďže výpočet RPMN je závislý od výšky poskytnutého úveru. Navýšenie celkovej výšky úveru o poplatok za poskytnutie úveru má zároveň aj ten následok, že sa bude úročiť nielen poskytnutý úver, ale aj poplatok za jeho poskytnutie, tým pádom dôjde k zvýšeniu celkovej splatnej čiastky a mení sa tým výška hlavného predmetu zmluvy.

7. K takémuto postupu žalobcu, ktorý okamžite odrátal poplatok za poskytnutie úveru z dohodnutej istiny úveru Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 8CoCsp/5/2023 zo dňa 15.2.2024 uviedol, že správnosť postupu žalobcu v obdobných veciach bola podrobená prieskumu zo strany Súdneho dvora Európskej únie a poukázal na rozsudok vo veci C-377/14 Radlinger, Radlingerová proti Finway a.s. z 26. apríla 2016, v ktorom sa Súdny dvor Európskej Únie okrem iného vyjadril k požiadavkám na

náležitosti spotrebiteľských zmlúv a na otázku vnútroštátneho súdu, akým spôsobom sa má vykladať pojem „celková výška úveru“ obsiahnutý v článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 a pojem „výška čerpania“ obsiahnutý v bode I prílohy I tejto smernice, odpovedal, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. V rozhodnutí Súdny dvor uviedol, že dôsledkom takéhoto postupu, t. j. zahrnutia nákladov spotrebiteľa spojených s úverom do výšky čerpania úveru, je podhodnotenie RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru.

8. V prípade, že údaje predstavujúce obligatórne náležitosti spotrebiteľskej zmluvy nie sú uvedené v zmluve správne, nemožno hovoriť o splnení povinnosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom nespĺnenie z neho vyplývajúcej povinnosti zákon striktnie sankcionuje tým, že spotrebiteľský úver sa stáva od počiatku bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) zákon o spotrebiteľských úveroch).

9. V súdnej veci je z dôvodu absencie obligatórnej náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. e) zákona o spotrebiteľských úveroch potrebné považovať predmetný spotrebiteľský úver za úver bez poplatkov a bez úrokov, ako to vyplýva z ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy.

10. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je potom potrebné vychádzať z toho, že žalovaná by mala žalobcovi vrátiť len sumu poskytnutého úveru. Žalobcovi prislúcha z predmetného zmluvného vzťahu so žalovanou nárok na vrátenie poskytnutej istiny úveru vo výške 2.945,- eur po odrátaní poplatku vo výške 155,- eur. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná na úhradu dlhu zaplatil žalobcovi celkovo 2.544,94 eur, nesplatená časť istiny úveru predstavuje sumu 400,06 eur, čo zodpovedá hmotnoprávnemu nároku žalobcu a dôvodnosti podanej žaloby. Súd preto zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 400,06 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

11. Takéto zmluvné ustanovenie možno tiež považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka a uplatňovanie nárokov z nej za rozporné s dobrými mravmi, pretože takáto podmienka nebola individuálne dohodnutá a súčasne jednoznačne spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán na úkor žalovanej ako spotrebiteľky. Vo vzťahu k poplatku za poskytnutie úveru je potrebné poukázať na ust. § 53 ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy, podľa ktorého za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa. Poplatok by mal korešpondovať nejakému predmetu plnenia. Žalobca bližšie nešpecifikoval, aké skutočné plnenie dostáva spotrebiteľ, keď zaň má zaplatiť poplatok 155,- eur pri poskytnutom úvere 3.100,- eur, nakoľko za poskytnutie úveru spotrebiteľ zaplatí odmenu v podobe úrokov. Predmetný poplatok je výlučne v prospech dodávateľa. Uplatňovanie uvedeného nároku na poplatok za poskytnutie úveru je tak možné zároveň považovať za priečiace sa dobrým mravom v zmysle § 3 a § 39 Občianskeho zákonníka.

12. Rovnako za neprijateľnú zmluvnú podmienku súd prvej inštancie považuje žalobcom uplatnenú zmluvnú pokutu spolu vo výške 30,- eur, za omeškanie splátky vo výške 15,- eur a za omeškanie splátky po upozornení vo výške 15,- eur. V posudzovanom prípade je nesporné, že ustanovenia o zmluvnej pokute tvorili predtlač zmluvy bez možnosti voľby jej prijatia alebo odmietnutia. Vzhľadom na charakter dojednania a jeho začlenenia v texte právneho úkonu, nie sú pochybnosti, že zmluvná pokuta nebola dojednaná individuálne. O takéto individuálne ustanovenie by sa jednalo vtedy, keď by práve takáto časť dohody bola výsledkom dojednania účastníkov. O individuálnom dojednaní nemožno hovoriť v prípade, keď zákazník musí prijať celý súbor opatrení a dojednaní ustanovených v zmluve, minimálne ich nemôžu vylúčiť. V danom prípade nejde o individuálne dojednané zmluvné ustanovenie (§ 53 ods. 2 OZ). Žalobca ako dodávateľ zmluvnú pokutu so žalovanou ako spotrebiteľom osobitne nevyjednával, pretože zmluvná pokuta je dojednaná za rovnakých podmienok vo všetkých formulárových zmluvách. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (§ 54 ods. 2 OZ). Žalovaná mohla len zmluvu ako celok prijať alebo odmietnuť, nevynímajúc tú skutočnosť, že Všeobecné obchodné podmienky tvorí spolu 45 strán, preto je dôvodné mať pochybnosť, či bola žalovaná ako spotrebiteľka pri uzatváraní zmluvy s nimi reálne aj oboznámená. Zmluvná pokuta,

ktorá nebola individuálne dojednaná a ktorá spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, je v rozpore s ochranou práv spotrebiteľa, ako aj v rozpore s Chartou základných práv Európskej únie. Dojednaná zmluvná pokuta je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. V zmysle ustanovenia § 53 ods. 5 OZ je neplatná. Z neplatnej zmluvnej podmienky tak nevzniklo žalobcovi právo na plnenie a žalovanej povinnosť plniť.

13. Už pri samotnom uzatváraní zmluvy je prísnejšie, resp. výlučne sankcionovaný zmluvnou pokutou len jeden účastník zmluvy, a to spotrebiteľ, čo už samo o sebe spôsobuje nerovnováhu v povinnostiach oboch účastníkov. Zmluvná pokuta dojednaná pre prípad omeškania splátky, resp. omeškania splátky po upozornení, výšku omeškanej splátky vôbec nezohľadňuje. Zmluvná pokuta, tak ako bola dojednaná, teda umožňuje poskytovateľovi služieb požadovať od spotrebiteľov zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške prevyšujúcej samotnú výšku omeškanej splátky. Takéto dojednanie zmluvnej pokuty predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko výrazne znevýhodňuje spotrebiteľa a dodávateľovi umožňuje uplatniť si voči spotrebiteľovi zmluvnú pokutu v neprimeranej výške. V danom prípade ide teda o neprijateľné zmluvné podmienky podľa § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy, podľa ktorého za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku.

14. Súd prvej inštancie preto zamietol žalobu aj v časti žalobcom uplatneného nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 30,- eur.

15. Na posilnenie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru súd prvej inštancie na dôvažok vo vzťahu k povinnosti žalobcu skúmať bonitu spotrebiteľa tak, ako to vyžaduje znenie ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ uvádza, že po posúdení splnenia všetkých povinností žalobcu, ktoré sú na neho kladené, dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, či žalobca pred uzatvorením zmluvy posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovanej splácať spotrebiteľský úver. Žalobca neunesol dôkazné bremeno, že pred uzatvorením zmluvy o úvere boli zisťované a dostatočným spôsobom vyhodnotené výdavky žalovanej.

16. Žalobca síce mal pri overovaní bonity nejaké údaje o majetkových pomeroch žalovanej, teda zadovážil o žalovanej isté množstvo informácií, tieto však nedostatočne vyhodnotil. Pri posúdení úverovej schopnosti klienta vychádzal z údajov poskytnutých mu žalovanou v žiadosti o úver a tiež z dopytu do úverového registra SRBI/NRKI, výsledkom ktorého bol žalobcom predložený dokument Kreditný report (č.l. 43) alebo z prehľadu obrátov na bežnom účte žalovanej. Toto konanie žalobcu však nemožno označiť ako posúdenie s odbornou starostlivosťou, nakoľko už zo samotnej žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru vyplýva, že žalovaná síce uviedla, že je zamestnaná, avšak v žiadosti absentuje akýkoľvek údaj o zamestnávateľovi, druhu pracovného pomeru, či výška príjmu žalovanej, pričom tieto údaje, ako z obsahu spisu vyplýva, neboli žiadnym spôsobom zo strany žalobcu overené. Na základe získaných informácií nemohol žalobca mať vytvorený obraz o platobnej schopnosti žalovanej, nakoľko nemal preukázaný jej príjem hodnovernými dokladmi. Aj napriek uvedenému žalobca poskytol žalovanej úver. Postup žalobcu je potrebné hodnotiť ako formálny, pričom tento nezodpovedal požiadavke odbornej starostlivosti. Rovnako nebolo preukázané, ako žalobca zisťoval ďalšie výdavky žalovanej, prípadne overil výdavky uvádzané žalovanou v žiadosti spolu ako celkové mesačné výdavky domácnosti vo výške 370,- eur, pozostávajúce z výdavkov na stravovanie vo výške 200,- eur, bývanie vo výške 100,- eur, doprava a telekomunikácie vo výške 70,- eur. V kolonke ostatné výdavky je uvedená suma 0,- eur.

17. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver treba pritom chápať ako situáciu, v ktorej v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t. j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. Dostatočnými informáciami dokladujúcimi schopnosť spotrebiteľa splácať úver nie sú považované informácie získané výlučne od spotrebiteľa. Kľúčová je i povinnosť veriteľa využívať verejne dostupné informácie, akými sú napríklad štátom publikované údaje

o životnom a existenčnom minime, priemerných výdavkoch obyvateľstva a pod. a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nielen tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (pozri Rozsudok NS ČR z 25.7.2018, sp. zn. 33Cdo 2178/2018).

18. Len samotné zhromaždenie informácií o klientovi, a navyše neúplné, nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa názoru súdu príjem aj rodinný stav klienta môžu byť vyhovujúce, ale pokiaľ veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver. Bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty, nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovaného, potrebnej pre posúdenie jeho schopnosti splácať dlh zo zmluvy.

19. Žalobca poukázal na ust. 7 ods. 43 ZoSÚ tvrdiac, že nebol povinný overovať príjem spotrebiteľa v Sociálnej poisťovni, a to z dôvodu, že disponoval historickými údajmi o finančnej situácii spotrebiteľa a platobnými operáciami z interných zdrojov, keďže viac ako 6 mesiacov viedol účet žalovanej. V tejto súvislosti súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že z predložených výpisov z účtu žalovanej za obdobie 27.2.2021 až 31.5.2021 vyplývajú jediné kreditné operácie v prospech účtu žalovanej, a to od platiteľa E. B., teda zrejme manžela žalovanej, aj to nepravidelné a v rôznych sumách. Na základe predložených výpisov z účtu žalovanej teda nemožno usudzovať, že by išlo o príjem žalovanej. Zároveň žalobca nepreukázal, či pre účely posúdenia bežných výdavkov analyzoval z bežného účtu žalovanej aj jej výdavky, na základe ktorých by si vytvoril reálny obraz o jej výdavkoch na živobytie, domácnosť, dopravu a iné životné náklady žalovanej.

20. Vychádzajúc len z týchto žalobcom uvedených údajov, si žalobca nemohol vytvoriť dostatočný prehľad o finančnej situácii žalovanej. Použitie týchto údajov bez overovania samotnej existencie pravidelného príjmu žalovanej a jej výdavkov sa skôr javí ako účelové, s cieľom vytvoriť zdanie väčšej schopnosti žalovanej splácať poskytnutý úver. Konanie žalobcu nemožno považovať za splnenie požiadavky skúmania bonity s odbornou starostlivosťou. Nedostatočné skúmanie bonity spotrebiteľa a nesplnenie povinnosti vyplývajúcej žalobcovi z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ je preto ďalším dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

21. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia súd vyhovel žalobe v časti o zaplatenie sumy 400,06 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

22. Keďže sa žalovaná dostala s platením svojich peňažných záväzkov do omeškania, súd prvej inštancie jej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v žalobcom uplatnenej výške, neprevyšujúcej zákonný úrok z omeškania, a to 5 % ročne zo sumy 400,06 eur od 12.11.2024 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu v uplatnenom úroku z omeškania, ktorý si žalobca uplatnil odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru, t. j. od 18.10.2024 zamietol. V danom prípade bola výzva na predčasné splatenie úveru zo dňa 17.10.2024 adresovaná žalovanej, ktorou žalobca zároveň oznámil zosplatnenie úveru k uvedenému dňu, uložená na pošte dňa 24.10.2024. Od tohto dátumu plynula žalovanej odborná lehota 18 dní na prevzatie zásielky, ktorá uplynula dňa 11.11.2024. Žalovaná si zásielku neprevzala ani v odbernej lehote, preto sa odo dňa nasledujúceho po jej uplynutí, t. j. odo dňa 12.11.2024 preukázateľne dostala do omeškania s plnením svojho peňažného dlhu. Z uvedeného dôvodu súd priznal žalobcovi úrok zo omeškania zo sumy 400,06 eur od 12.11.2024 a v prevyšujúcej časti žalobu v uplatnenom úroku z omeškania zamietol.

23. Vzhľadom na skutočnosť, že súd prvej inštancie v tomto prípade nevzhladol žiadny dôvod osobitného zreteľa odôvodňujúci postup podľa § 257 CSP, rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP spojení s § 262 ods. 1 CSP. Žalobca si podanou žalobou uplatnil nárok na zaplatenie 1.369,33 eur s príslušenstvom. V konaní bol úspešný v časti o zaplatenie sumy 400,06 eur vrátane príslušenstva, v ktorej bolo žalobe vyhovené. Žalobcov úspech v konaní predstavuje 29,22 %, úspech žalovanej predstavuje 70,78 %. Čistý úspech žalovanej tak predstavuje 41,56 %, preto by jej v uvedenom rozsahu vznikol zásadne nárok na náhradu trov konania. Z obsahu spisu však vyplýva, že žalovanej žiadne trovy v konaní nevznikli, preto jej súd náhradu trov konania nepriznal. Súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom podľa § 262 CSP najskôr o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne o výške náhrady

trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

24. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v časti ktorej žalobu zamietol, žalobca podal včas odvolanie, keď uviedol, že zmluva obsahuje správne údaje o celkovej výške poskytnutého úveru a spĺňa tak zákonom požadovanú náležitosť. Žalovanej bol na jej osobný účet poskytnutý úver v plnej výške 3 100 Eur, pričom podľa zmluvy bol termín splatnosti jednorazového poplatku za poskytnutie úveru 155 Eur dohodnutý v deň čerpania úveru najneskôr do 03.07.2021. Podľa žalobcu poskytnutie úveru/čerpanie úveru a poplatok za poskytnutie úveru boli dve samostatné a oddelené transakcie, čo vyplýva aj z predloženého výpisu z osobného účtu žalovanej, s čím žalovaná súhlasila a tento poplatok bol žalovanou uhradený resp. odpísaný z účtu žalovanej v súlade s dohodou obsiahnutou v bode 1. a 2. zmluvy v deň čerpania úveru a to z finančných prostriedkov, ktoré mala žalovaná k dispozícii na jej osobnom účte.

25. Žalobca ďalej poukázal na skutočnosť, že reálne poskytol žalovanej sumu úveru uvedenú v zmluve vo výške 3 100 Eur, ako aj na to, že postup žalobcu nie je v rozpore so závermi rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/2014. Žalobca v zmluve uviedol všetky vstupné údaje pre daný výpočet RPMN, vychádza pritom zo sumy 3 100 Eur, pričom hodnota RPMN vyjde rovnaká bez ohľadu na to, či je poplatok za poskytnutie úveru započítaný do hodnoty úveru, alebo nie.

26. Rovnako podľa žalobcu zákon s účtovaním poplatku za poskytnutie úveru explicitne počíta, a teda poplatok bol jasne, zrozumiteľne vyznačený aj tabuľkou spolu s ostatnými kľúčovými podmienkami v zmluve. Podmienka úhrady poplatku za poskytnutie úveru sa týka hlavne predmetu plnenia a okrem vyššie uvedenej úpravy priamo v texte úverovej zmluvy. Žalovaná bola s poplatkom za poskytnutie úveru žiadne a preukázateľne oboznámená a uzromená a vyjadrila s ním súhlas podpisom na úverovej zmluve.

27. Zmluvná pokuta je riadny inštitút občianskeho práva a je chápaná ako sankcia za porušenie zmluvy a má pôsobiť preventívne proti porušovaniu povinností zo zmluvy. Zmluvnú pokutu mali strany sporu dohodnúť pevnou sumou a to v bode 1.2. úverovej zmluvy. Uvedené zmluvné dojednanie bolo so žalovanou individuálne dojednané priamo v zmluve, ktorú si žalovaná preštudovala a súhlas s ním potvrdila podpisom na zmluve.

28. Ku skúmaniu schopnosti žalovanej splácať úver žalobca uviedol, že vykonal dopyt do úverového registra, pričom ako banka s odbornou starostlivosťou preveril žalovanú ako žiadateľa o úver pred jeho poskytnutím ohľadom jej schopnosti splácať úver v zmysle § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Pri posudzovaní bonity žalovanej žalobca zbral do úvahy rôzne zdroje informácií a to najmä dopyt do úverového registra a údaje z osobného účtu žalovanej a mal za to, že žalovaná splnila podmienky pre poskytnutie úveru a požiadala o úver, došlo k uzatvoreniu zmluvného vzťahu medzi bankou a klientom.

29. Žalovaná sa k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

30. Odvolací súd prejednal vec podľa § 378 ods. 1 CSP a nasl., a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

31. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku/nárokov a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na spor aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil a tiež sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na § 387 ods. 2 CSP odvolací súd iba konštatuje správnosť jeho dôvodov a už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

32. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn.

1Cdo 222/2009 zo dňa 26. februára 2010). Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo 4/2009).

33. Súd prvej inštancie predovšetkým správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi žalobcom a žalovanou ako spotrebiteľskú zmluvu, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy, ako aj definičné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy.

34. Aj ohľadom konštatácie súdu prvej inštancie, že žalobca nekonal s odbornou starostlivosťou a hrubo porušil svoje povinnosti pri uzatváraní úverovej zmluvy, odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie dospel k správne záveru. Podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

35. Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

36. Žalobca pri skúmaní bonity žalovanej vychádzal výlučne zo žiadosti žalovanej o poskytnutie úveru zo dňa 03.06.2021, v ktorom žalovaná neuviedla žiaden príjem, ako ani žiadne zamestnanie. Už len táto okolnosť, že žalovaná je bez akéhokoľvek zamestnania a akéhokoľvek príjmu musí podľa odvolacieho súdu mať za následok, že nespĺňa požiadavku bonity klienta pre poskytnutie úveru. Zo žiadneho z dokladov predložených žalobcom nevyplýva, že by žalovaná disponovala akýmkoľvek, či už nehnuteľným alebo hnutelným majetkom, z ktorého by mohol žalovanej plynúť akýkoľvek príjem, alebo ktorý by mohla žalovaná v prípade potreby speňažiť tak, aby po pokrytí svojich mesačných výdavkov, ktoré má spolu vo výške 370 Eur, bola schopná splácať aj poskytnutý úver riadne a včas. Na základe takto poskytnutých informácií sa preto žalobca nemohol dôvodne domnievať, že platobná schopnosť žalovanej po poskytnutí úveru bude dodržaná a aj napriek tomu žalovanej poskytol úver. Takýto postup žalobcu je priamo v rozpore so zákonom požadovanou zásadou odbornej starostlivosti nehovoriac, že žalobca nijako neoveril žalovanou deklarované výdavky, kde okrem výdavkov na stravovanie vo výške 200 Eur, bývanie 100 Eur, doprava a telekomunikácie 70 Eur žalovaná v kolónke ostatné výdavky uviedla 0 Eur.

37. Odvolací súd tiež poukazuje na kreditný report zistenej úverovej zaťažnosti žalovanej, ktorá mala v čase poskytnutia úveru už štyri spotrebiteľské úvery, pričom suma splátok predstavovala výšku 6 895 Eur. K uvedenému žalobca predložil len výpis z účtu žalovanej, z ktorého však vyplýva, že žalovaná nemala žiaden príjem na tomto účte. Jediné kreditné operácie v prospech žalovanej od platiteľa E. B.. Zhodné skutočnosti môže konštatovať aj z výpisu, ktorý žalobca predložil k odvolaniu, kde je ako jediná kreditná operácia uvedený čerpanie úveru, čo nielenže vylučuje, že si žalobca mohol utvoriť dostatočný obraz o finančnej situácii žalovanej, ale naopak, už len na základe týchto výpisov a úplnej absencie zamestnania, príjmu, ako aj majetku žalovanej, čo žalovaná priamo deklarovala vo svojej žiadosti o úver, mala byť táto žiadosť o úver zo strany žalobcu zamietnutá.

38. Za daného stavu preto je správny záver súdu prvej inštancie o bezpoplatkovosti úveru (§ 11 ods. 2 veta druhá Zákon o spotrebiteľských úveroch) a preto odvolací súd vzhľadom k tomu, že žalobca sa odvolal voči výroku, ktorým bola žalobca čiastočne zamietnutá sa odvolací súd nezaoberal s ďalšími dôvodmi uvedenými súdom prvej inštancie, pre ktoré tiež nepriznal žalobcovi úroky a poplatky z poskytnutého úveru (nesprávna výška RPMN, zmluvná pokuta v rozpore so Zákonom o ochrane spotrebiteľa, poplatok za poskytnutie úveru) pre ich nadbytočnosť a z dôvodu hospodárnosti konania.

39. Tieto skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcu neboli spôsobilé spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolanie žalobcu z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené.

40. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a žalobcom uvádzané dôvody preto odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti výroku II., ktorým žalobu čiastočne zamietol a závislého výroku III. o náhrade trov konania ako vecne správny potvrdil.

41. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalovaná ako sporová strana, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, má nárok na náhradu trov tohto štádia konania proti žalobcovi, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

42. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).